

klaring — det er jo den Fremgangsmaade, man i Reglen følger ved mindre Sager — fik dikkeret en Straf, saa sagde: „Seg vil først tale med min Sagfører“. Det vil blive Følgen, naar Reglen om „andre Straffesager“ skal gælde for alle mulige Tilfælde. Jeg vil henstille til det ærede Udvalg, at der maa komme en vis Begrænsning.

Saa er der endnu et Punkt, jeg vil drage frem, det er om Doms Afgivelse i Krigsretter. Saaledes som det nu er, er det Auditoren, der giver en Fremstilling af Sagen og oplæser det hele. Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds, kunde ikke rigtig forstaa, at der skulde foretages en Oplæsning; men Krigsrettens Medlemmer kende jo ikke Sagen for Oplæsningen. Altsaa, Oplæsningen er for de Medlemmer af Krigsretten, som ikke ere Medlemmer af Forhørsretten og ikke kende Sagen i Forvejen. I de forskellige Paragraffer i Straffeloven er fastsat visse Grænser, mellem hvilke der kan vælges, og Dommen afgives klassevis af 2 og 2 ad Gangen. Det har været fremjat, og det er en Tanke, jeg skal henstille til Udvalget, om ikke denne Afgivelse klassevis kunde beregnes anderledes. Det er hos os saaledes, at den ældste Dommer, hvor Klassen er uenig, er den afgørende, saaledes at faktisk 4 kunne overstemme 9; det er naturligvis noget, som kan se stegt ud for udenforstaaende. Jeg har set, at man i Norge bruger det anderledes, idet man lader hver Mand, hvor de ere uenige, gælde for en halv Stemme. Jeg vil henstille, om ikke noget lignende kunde optages her, da det næppe vil stride mod den gældende Lov. — Det er jo ved Doms Afgivelse saa, at alle Klasser skulle bestemme en Straf; det kan der være nogen Vanstuelighed ved, navnlig i almindelige Krigsretter, hvor der altsaa er menige, Korporaler og Sergenter til Stede; der kan det undertiden være vanstueligt for de enkelte Klasser at afveje Straffhylden saaledes, at de kunne votere mod Auditorens Forslag; thi naar de gøre dette, skulle de begrunde deres afvigende Dom, det er en Vanstuelighed, man maatte kunde komme bort fra, idet man bestemte, at de kun skulde udtale et „skyldig“ eller „ikke skyldig“, som ikke behøvede at være enstemmig — det er der ikke Tale om som ved Surher. Saa blev det en fast Domstol, som efter den erklærede Skyldighed ikendte Straffen. Noget lignende har man andre Steder, og det kunde maatte ogsaa indføres her.

Som sagt, selve Lovforslaget skal jeg ikke stemme imod, men jeg haaber rigtignok, at det ved Udvalgets Behandling faar en rigtig grundig Forandring, saaledes, at det kunde blive mere tiltalende for alle Parter.

Formanden: Inden Forhandlingen gaar videre, skal jeg minde om, at dette Lovforslag jo kun angaar „Foraar ved Krigsretterne“, og stont naturligvis meget andet kan staa i Forbindelse dermed, er det ikke ensbetydende med, at det er et Lovforslag om Krigsretter overhovedet.

Steffensen: Det er kun nogle enkelte Bemærkninger, jeg kunde ønske at gøre. For det første med Hensyn til en Udtalelse af det ærede 10de kongevalgte Medlem (Carstensen) om, hvorledes Bisidderne i den kombinerede Ret ere stillede. Jeg skal bemærke, at det forekommer mig, at Bisidderne der med Hensyn til at kende Sagen ere stillede saa gunstigt, som det overhovedet er muligt at stille dem. Hvis de ikke kunne hjælpe sig med den Oplysning, de faa i den kombinerede Ret, ved jeg ikke noget Middel til at hjælpe paa dem. De sidde under Forhørene, under hele Retten fra først til sidst; de faa ved Begyndelsen af Forhørene at vide, hvad det er, der fremlægges, og de høre den paagældende afgive sin Forklaring osv. Der tror jeg ikke, der kan være noget at hjælpe paa. Derfor er det karakteristisk ved Scheels Udtale af 1869, at den kombinerede Ret til en vis Grad tages til Mønster, idet Hovedgrundsaetningen er efter dette Forslag, at for saa vidt der er en bestemt tiltalt, skal Sagen ageres for hele Retten, med mindre det skulde være en Sag af den Bestaaenhed, at den krævede en meget lang Række af Forhør for at søge Detailoplysninger eller slikt, saaledes at det er ønskeligt at udsondre 3 af Rettens Medlemmer til at sidde som et egentligt Krigsforhør.

Hvad dernæst Forholdet angaar ved de landmilitære Retter, da er jeg tilbøjelig til at tro, at Forholdene der ere ordnede meget heldigt af en inkvisitorisk Proces at være, og man maatte være overmaade glad, hvis man kunde opnaa tilnærmelsesvis noget lignende ved den inkvisitoriske Proces i Civilestaten. Forholdet er det, at den egentlige Undersøgelse, Eksaminationen, foretages af Auditoren, som ikke er Dommer i Sagen. Han foretager Undersøgelsen i Overværelse af 3 Officerer, hvoraf den ene er hans foresatte, og som foraf ogsaa med Hensyn til Forhøret har Pligter, navnlig ogsaa den Pligt at varetage, at der ikke sker Deponenten nogen Uret fra Auditorens Side, og i det hele taget paase, at det gaar forsvarligt og sammelig til. Dernæst er det en Regel for disse 3 Officerer, som sidde i Forhøret, at hvis det paa nogen Maade kan ske, skulle de indtræde som Medlemmer af Krigsretten, og deraf følger